

Lastenkodin johtaja Sami Siponen:

”Kaksi on miehellä mahdollisuutta”

sivut 10-12

Teuvo Karjalainen
Vaivaako koti-ikävä?

Sivu 4

Elli Aaltonen
Kansalais-
yhteiskunta

Sivu 6

Teemu Kakkuri
Herätys- vai
perinneliikkeitä?

Sivu 8

Tyyne-Annikki ja Esko Pentti
Emmauksen
tiellä

Sivu 14

Birgitta Mäkinen, Heli Pystynen ja Risto Teittinen palkittiin hyvästä työstään

Säätiön työntekijöille ansiomitalleita:

Parikanniemen lastenkodin kahdelle pitkäaikaiselle työntekijälle **Birgitta Mäkiselle** ja **Heli Pystyselle** on myönnetty Lastensuojelun keskusliiton pronssinen lastensuojelumitali tunnustuksena heidän vastuu-
nalaisesta ja pitkäaikaisesta työstään lastenkodissa.

Heli Pystynen on työskennellyt lastenkodissa vuodesta 1980 lähtien ja Birgitta Mäkinen vuodesta 1983 lähtien. Säätiön toimisto - ja taloussihteeri **Risto**

Teittiselle on myönnetty Keskukskauppakamarin hopeinen ansiomerkki tunnustuksena yli 25 vuotta jatkuneesta ansiokkaasta työstä Parikanniemisäätiössä. Huomionosoitukset ojenneetaan heille kaikille perjantaina 22.5.2015 lastenkodin 100-vuotisjuhlassa.

Lämpimät Onnittelut tunnustuksen saaneille säätiön työntekijöille.

Muistimme Maija-Liisaa!

Lämpimät Onnittelut
Maija-Liisalle!

Säätiön hallituksen pitkäaikainen jäsen **Maija-Liisa Kasanen** täytti maaliskuussa 60 vuotta.

- Työpaikallani tutustuin jo yli kolmekymmentä vuotta sitten Parikanniemen lastenkodin ystävään **Sirkka Jormanaiseen**, joka uskoni alkutaipaleella johdatti minut mukaan Lappeenrannassa koontuvaan ystäväpiiriin. Piirin uskonystävien kanssa olen saanut kasvaa ja yhdessä heidän kanssaan Raamattua tutkien ja keskustellen olen oppinut paljon kristittyinä elämisestä. Lastenkoti on ihan alusta lähtien ollut lähellä sydäntä ja muistamme rukouksissa joka kerran kokoontuessamme sekä kodin lapsia että työntekijöitä ja säätiön työntekijöitä. Tehtäväni Parikanniemisäätiön hallinnossa ja Parikanniemen ystävät ry:n johtokunnassa koen palvelutehtävänä, joka on etuoikeus ja toivon, että olen edes pienellä osalla saanut olla edistämässä lastenkodin toimintaa. On ihmeellistä, että koti on saanut olla olemassa jo sata vuotta. Jumala on siunannut ja rukoilemme, että edelleen siunaa Parikanniemen työtä.

Parikanniemen Ystävien puolesta hänelle ojennettiin kukat ja kello muistuttamaan elämän lahjasta ja Jumalan armosta.

PARIKANNIEMISÄÄTIÖN LEHTI

Päätoimittaja
Teuvo V. Riikonen

Kustantaja
Parikanniemen Ystävät ry
Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä

ISSN 2323-7465 (painettu)

Toimitus
Pekka Maaranen

Avustajat
Risto Teittinen, Sami Siponen,
Markku Liukkonen

ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Taitto
Markku Liukkonen

Nettisivut
www.parikanniemi.fi

Painopaikka
Teroprint Oy, Mikkeli

Sallikaa lasten tulla

Myös lapsilla on omat oikeudet. Ne ovat ihmisoi-
keuksia, joita joskus on ollut vaikea määritellä. Silti
esimerkiksi YK on julistanut oman lasten oikeuksien
julistuksen. Lapsen oikeuksiin kuuluu muun muassa
henkinen ja sosiaalinen kehitys, turvallisuus ja koulu-
tus sekä monet muut asiat.

Maailman konfliktien keskellä juuri lapset joutuvat
usein pahiten kärsimään. Pakolaislapsia on miljoonia,
samoin lapsia jotka eivät pääse kouluun. Erityisesti
tyttöjen asema on monissa maissa heikko. Varsinkin
köyhät lapset kärsivät pilaantuneesta ympäristöstä,
lapsityövoiman käytöstä ja monista muista epäkoh-
dista. Erityisen vaikea asia maailmalla on lapsikauppa
ja lasten hyväksikäyttö.

Suomessa ja Pohjoismaissa lapsen asema on pal-
jon parempi kuin monissa muissa maissa. Kuitenkin

Suomessa esimerkiksi lastensuojelun piirissä on vuo-
sittain jopa 18.000 lasta. Myös lapsiin kohdistuva vä-
kivalta on lisääntynyt. Juuri siksi lasten oikeuksia tu-
lee korostaa. Lapselle kuuluu samat oikeudet rotuun,
ikään, ihonväriin, sukupuoleen, kieleen, uskontoon,
varallisuuteen, sosiaaliseen alkuperään tai mihin-
kään muuhun asiaan katsomatta. Jokaisella lapsella
on oikeus omaan nimeen ja kansalaisuuteen.

Kristillisessä uskossa Jeesus asetti lapsen aseman
korkealle. Hän kehotti ottamaan lapsen suojeluun ja
näytti itse esimerkkiä. Siksi seurakunnat ja kristityt
ovat aina tehneet työtä lapsen hyväksi. Lasta on aina
autettava, puolustettava ja suojeltava. Kaiken minkä
ihminen tekee lapsen hyväksi, sen hän tekee Jeesuk-
selle. Sallikaa lasten tulla.

Teuvo V. Riikonen

Lehtileikkeen tarina

Katselin ihmeissäni lehtileikemap-
pia. Isäni jäämistöstä löytyi yllättäen
kokoelma hänen elämänsä tärkeistä
tapahtumista, kotiseudun historiasta
ja rohkaisevista elämänkohtaloista.
Näistä kaikista hän oli joskus kertonut
minulle, mutta lehtileikkeet virkisti-
vät hatarat muistikuvat kirkkaiksi ta-
rinoiksi.

Kun äitini oli siunattu haudan le-
poon, hänen lompakostaan löytyi siis-
tisti talteen leikattuja raamatunlausei-
ta. Ne kaikki kertoivat eri sanoin: Älä

pelkää. Näistä rohkaisevista lauseista
tuli meille lapsille osa äidin henkistä
perintöä.

Lapsuudenystäväni tuskaili armon
ajatuksen kanssa. Hän oli kohdannut
vaativaa uskonnollisuutta, jossa ih-
miseltä odotettiin ratkaisua, tunteita
ja pyhityksen merkkejä. Hän mielti,
kelpasiko Jumalalle, vaikkei voinut
osoittaa vahvaa uskoa. Eräänä päivänä
hän tuli luokseni lehtileikkeen kanssa.
”Katso, tämä pappi sanoo, että armo
kuuluu jokaiselle kastetulle kirkon jä-

senelle. Se tarkoittaa siis minuakin!”

Niin hyödyllinen runsaudensarvi
kuin sähköisten tietoverkkojen maa-
ilma onkin, se ei korvaa painettua
lehteä, sillä sieltä et voi leikata ajatuk-
sia talteen. Kristillisen lehden tai siitä
leikatun leikkeen voi antaa tuomisina
ystävälle. Se kertoo tarinan, osan si-
nun tarinaasi. Siksi painettu lehti ei
katoa.

Heli Karhumäki

Sana -lehden uusi päätoimittaja

Vaivaako koti-ikävä?

Teuvo Karjalainen, Joroisten seurakunnan kirkkoherra

Raamattuopetus

Koti-ikävä vaivaa toisinaan jokaista ihmistä.

Kristitty kaipaa taivaaseen, vai kaipaako?

Kaksi vuotias pikkumies on tullut kotoaan vain seinän takaa mummolaan yökylään. Hänellä on käytössään vasta muutamman sanan sanavarasto. Ensimmäisenä opitut sanan lienevän elämän tärkeimpiä ilmaisuja. Tulee nukkumaan menon aika. Unipullo toisensa jälkeen tyhjenee. Unta haetaan vaikka millä keinoin. Viimein sängystä kuuluvat vaativat sanat: kotiin, kotiin, kotiin! Siinä syntyi ihmisen ensimmäinen koti-ikävä.

Itse seisoin syksyllä 1983 Golannin ylängöllä Syyrian ja Israelin rajalla sysimustassa Lähi-Idän yössä. Olin saapunut samana päivänä alueelle rauhanturvaajaksi ja jättänyt hetkeksi aikaa perheyhteyden. Katselin kirkasta tähtitaivasta ja ajattelin, että nyt koti on kaukana ja läheiset siellä. Olenkohan oikealla kohtaa taivaan tähtien alla. Näkeeköhän kotiväki siellä Pohjolassa nuo samat tähdet. Haikeus täytti mieleni. Menneinä viime vuosina ja tulevina on siunattu ja siunataan haudan lepoon viimeisiä nykyisen itärajan takana syntyneitä Karjalan

siirtolaisia. He olivat jättäneet kotinsa ja toiset sen jopa kaksi kertaa. Sinne jäivät isien työnä raivaamat pellot ja rakentamat talot. Taakse jäivät äitien somistamat kodit ja lapsijoukon tallaamat pihojen pientareet. Karjalan kansa jätti taakseen kaiken sen mitä olivat tehneet ja mikä oli heidän näköistään. Oma identiteetti on ollut vahvasti kaikkeen siihen sidoksissa. Toimituskeskusteluissa ennen hautajaisia pappi saa usein kuulla Karjalassa syntyneiden omaisilta kuinka loputon on ollut kotiseudun kaipaus siirto-karjalaisen kohdalla.

Ohuesti taivaasta?

Ikävä ja kaipaus on tunne nykyhetken, tilan tai paikan ja jonkun menetetyn, toisaalla olevan tai odotettavan välillä. Kysymme miksi menetimme sen tai miksi en jo saavuta sitä. Kristittyinä (joka on Kristuksessa) elämme rajalla. Tai sisäistämme tietoisuuden jonka **Jaakko Löytty** ilmaisee laulussa Kahden maan kansalainen. Hautaan

siunaamisessa usein käytetty evankeliumin kohta sanoo:

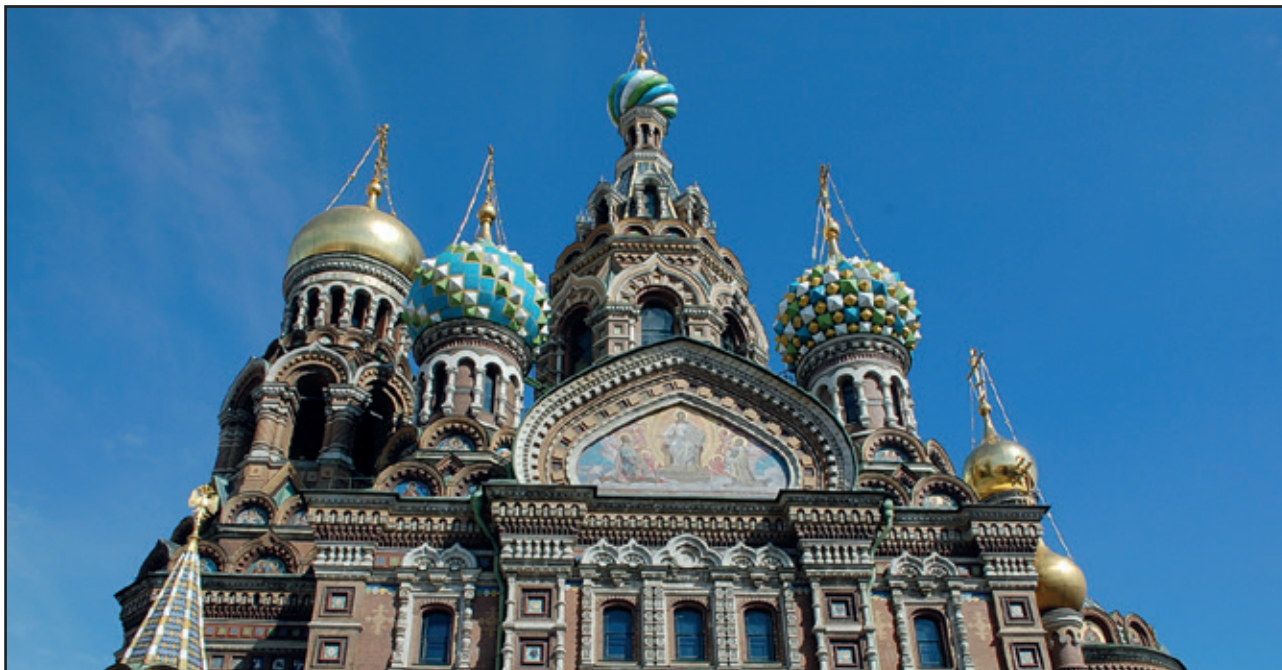
”Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta – enhän muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni” (Joh.14:1-3).

Meille avautuu kaksi olevaisuutta, kaksi todellisuutta. Näkyvä ja meille vielä näkyvässä todellisuudessa eläville näkymätön tuon puoleisen olevaisuus, todellisuus. On sinänsä kummallista, että Raamattu, joka on noin pelkistetysti ilmaistuna annettu vain sitä varten ettei yksikään joutuisi tuonpuoleisuudessa kadotukseen vaan pääsisi taivaaseen, kertoo kuitenkin varsin ohuesti taivaasta. Ei sieltä ole valokuvia eikä sitä ole kovinkaan monisanaisesti kuvailtu. Mutta se mitä Raamattu kertoo meille taivaasta on meille kuitenkin riittävä.

Ja niin ”tuo uusi maa” ja ”kultakaupunki” piirtyy Raamattusta jokaisen Jumalan lapsen

Älköön teidän sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.

Joh. 14:1

Myös kirkot tavoittelevat taivasta. Pietarissa sijaisteva Verikirkko heijastelee oman aikansa käsitystä "Kultakaupungista".

sieluun niin voimakkaana, että sinne tulevaan kotiin syntyy pysyvä kaipaus, koti-ikävä. Joku vanhus saattaa elämään väsyneenä kertoa, että haluaisi jo täältä pois. Mutta miten ihana onkaan kuulla elämästä kylälänsä saaneen ihmisen suusta, että hän haluaisi jo kotiin, taivaan kotiin.

Synnin suru pitää valveilla

Elämä on jännitteinen. Uskovan elämän yksi jännite on sama kuin oli Paavalilla. On halu elää

täällä ja sehän on terveen psyykkeen asenne. Mutta toisaalta on koti-ikävä, taivasikävä. Hälyttävää on se jos kristityn koti-ikävä katoaa. Olen sanonut, että elämäni suurin ilo on se kun kuulen jonkun tulleen uskoon. Mutta suurin murheeni on se jos joku on synnin viettelyksiin sortuneena tai tähän maailmaan rakastuneena jättänyt taivaan tien. Soikoon sielussamme hälyttävät punaiset kellot silloin jos Jumalan lapsen päämäärä alkaa hämärtyä. Päämäärän pitää kirkaana ja koti-ikävän elävänä vain Jeesuksen veri, armon veri. Vanhat

kristityt opettajat ovat puhuneet synnin surusta. Se suru pitää meidät valveilla. Se ajaa meidät armon istuimen luokse. Rukouspyyntömme on:

Jumala älä saata meitä kiusauksiin, päästä meidät kaikesta pahasta, anna meille koti-ikävä, usko joka näkee rajan tuolle puolelle uskon päämäärään taivaaseen.

Kansalaisyhteiskunnan mahdollisuudet

Asiantuntija

Ylijohtaja Elli Aaltonen
Itä-Suomen aluehallintovirasto

Kansalaisyhteiskunnalta ei ainakaan tekemisestä ole puute. Päinvastoin, tuntuu, että julkisten säästöjen paineessa kansalaisyhteiskunta vastaa entistä suurempaan määrään asioita ja palvelujakin, joista ennen hyvään aikaan vastasivat julkiset instituutiot. Vapaaehtoistyö, vertaistuki, omais- ja läheistyö sekä järjestöjen tuottamat neuvonta ja muut palvelut ovat tulleet entistä tärkeämpään rooliin julkisen ja yksityisen sektorin rinnalle.

Yhteisöä hyödyttävä tapa

Mutta mitä on kansalaisyhteiskunta? Jo aikoinaan saksalainen filosofi Hegel puhui kansalaisyhteiskunnasta, jolle käsitteelle hän oli saanut vaikutteita Britanniasta. Kun aiemmin yhteiskunnan koosapitävänä voimana oli nähty pelkästään oikeusjärjestelmä, Hegel totesi yksilöiden tarvitsevan toisiaan saavuttaakseen käytännön elämän päämäärät

Mikä on Parikanniemisäätiö

Parikanniemisäätiö on perustettu 1967 ja sen työssä on neljä toimintamuotoa.

Ensiksi julistustyö, jota vuosittain tehdään kymmenissä eri seurakunnissa. Julistustyöhön kuuluvat myös radio-ohjelmat ja muu mediatyö, Raamattuopetus, matkat, konsertit ja muut työmuodot.

Toiseksi ystävätyö, jonka kautta tuetaan säätiön toimintaa. Säätiön taustalla on kannatusyhdistys nimeltään Parikanniemen Ystävät ry. Ystäväpiirejä on eri puolilla Suomea.

Kolmanneksi säätiöllä on lastenkoti Mikkelin Ristiinassa, joka on 21 paikkainen yksikkö kolmessa eri kotiryhmässä.

Neljänneksi säätiö tekee diakoniatyötä esi-

merkiksi päihdeongelmaisten parissa sekä vankeiloissa.

Parikanniemisäätiö on yli sata vuotta sitten syntyneen ns. Uukuniemeläisen herätysliikkeen taustajärjestö. Säätiön palveluksessa on noin 35 työntekijää. Säätiö tunnetaan lastenkodin lisäksi edesmenneen **Erkki Lemisen** kirjoista, Saaren kirkolla joka elokuussa järjestettävistä Orpokotijuhlilla, Ristiinassa lastenkodilla joka joulukuussa järjestettävästä ”Matka Beetlehemiin” jouluvaelluksesta sekä Helena Konttisen kirjasta ”*Eräs meidän ajan profeetta*” josta on otettu jo 19. painos.

Lisätietoja www.parikanniemi.fi

ja tyydyttääkseen tarpeensa. Tämä rationaalisen kansalaisyhteiskunnan selite tarkoittaa yleisimmillään sitä, että ihmiset järjestäytyvät vapaaehtoisesti yhteisen, inhimillisen toiminnan äärelle. Kansalaisyhteiskunta on ihmisten välinen suhdejärjestelmä. Se tarkoittaa pieniä yhteisöjä ja yhteistä toimintaa, mutta myös kolmanteen sektoriin liittyviä isompia liikkeitä kuten kansalaisjärjestöjä, urheiluseuroja, puolueita ja uskonnollisia yhteisöjä. Kansalaisyhteiskunta antaa yksilöille, mutta se myös täyttää yksilöiden vapaa-aikaa ja hyödyntää muita. Nykyisin puhutaan paljon kansalaisyhteiskunnan sijaan tai rinnalla kumppanuudesta, vapaaehtoistoiminnasta ja vertaistuesta. Kansalaistoiminnassa ihminen on aktiivinen, haluaa toimia yhdessä ja toimii usein hyvin konkreettisella ja koko yhteisöä hyödyttävällä tavalla.

Elämme ajassa, jossa ihmiset

Pala Kontista

On unohdettu sanan valossa itsensä tutkia. Ilman nöyrää sydäntä ei pysytä armon sisällä. Nöyränä on pysyttävä; siten säilytetään rakkaus. Nöyryyden puutteesta johtuu, että työt viipty, ja entisellä muistilla joutuu sitten vain töitä tekemään Hengen mailla, laiminlyöntejä tulee ja niin elämänpäiväsi on hukkaan mennyt. Sellaisena ollen pysy aina myöskin kärsimättömänä, vaikka rakkaus olisi armonmerestä saatavissa.

K.K. Sarlin, Eräs meidän ajan profetta, Poimintoja horrostilapuheista v.1910-1915.

vapaaehtoisjärjestöt ja kunnat hakevat ihmisiä, jotka käyvät iäkkäiden ihmisten luona, ulkoiluttavat tai vievät erilaisiin kulttuuritilaisuuksiin. Samoin nuoret, joilla on vaara jäädä pitkäaikaistyöttömiksi tai sairastua henkisesti, saattavat löytää kansalaisyhteiskunnasta oman paikkansa. Esimerkinä mainit-

tukeen ja voimaan. Se on tärkeää. Kuntavaaleissa 2012 valituksi tulleista valtuutetuista 98 prosenttia piti esimerkiksi sosiaali- ja terveysjärjestöjen toimintaa jokseenkin tärkeänä. Kansalaisbarometrin 2011 mukaan 1,5 miljoonaa suomalaista sai kansalaisjärjestöjen toiminnan kautta neuvoa ja tukea. Puoli miljoonaa suomalaista oli toiminut vapaaehtoisena eri muodoin.

Tämä kaikki on hieno juttu. Kansalaisyhteiskunnan eri toimintoihin kannattaa aktivoitua ja aktivoitua. Moni sanoo saavansa sitä kautta huomattavasti enemmän kuin pystyy itse antamaan. Ainoa varoituksen sana kuuluu mielestäni antaa sille, että kansalaisyhteiskuntaa ei väärinkäytetä. Siitä ei saa tehdä julkisen palvelun korviketta, sitä ei tule säädellä ulkoapäin eikä määrätä sen paikkaa. Juuri siksi se on niin haluttua, kun se voi itse päättää aloituksensa, toiminnan muotonsa ja korostaa vapaaehtoisuutta.

Kansalaisyhteiskunta on ihmisten välinen suhdejärjestelmä

näkevät kansalaisyhteiskunnan demokratian ilmenemismuotona. Se edustaa epämuodollisuutta. Se ei tavoittele voittoa eikä sitä ohjata ulkopäin määreillä tai säädöksillä. Siinä korostuu autonomisuus ja vapaaehtoisuus. Kansalaisyhteiskunnan toimintamuodot voivat olla jatkossa entistä enemmän se voima, joka estää iäkkäitä syrjäytymästä. Ihmisen omalla hyödyllisyyden tunteella on ratkaiseva merkitys. Moni jättyään eläkkeelle hakeutuu vapaaehtoistyön pariin. Va-

sen uudet kuntoutusmallit, joissa nuorten kohdalla on kiiteltä erityisesti kuntoutuksen vertaistukiryhmiä ja sitä kautta tulevaa keskinäistä tukea. Nuoret lapsiperheet ovat perustaneet ryhmiä tai tapaavat netin kautta. He kertovat ongelmiaan, joiden ratkaisuun jollakin saattaa olla kokemusta.

Kansalaisjärjestöjen voima

Suomalaiset uskovat kansalaisyhteiskunnan kautta tulevaan

Herätysliikkeitä vai perinneliikkeitä?

Historia

Kaikki herätysliikkeet muuttuvat nopeasti perinneliikkeiksi, koska niiden olemukseen kuuluu perinteen vaaliminen. Liikkeet syntyvät joukkokokemusten ylläpitäjiksi. Herätys on aina voimakas yhteisöllinen kokemus, jonka alkuvoimaa ja elävyyttä halutaan jatkaa. Aito kokemus halutaan pitää mahdollisimman muuttamattomana. Mikään herätysliike ei kuitenkaan haluaisi olla pelkkä perinneliike, vaan ne haluaisivat kasvaa ja uudistua.

Eri herätykset ovat organisointuneet eri tavalla. Toiset ovat jääneet historian alaviitteiksi. Toisista on muodostettu kansalaisjärjestöjä, jotka ovat kestäneet vaihtelevalla menestyksellä vuosikymmenestä ja sukupolvesta toiseen.

Perinne vie ison osan liikkeiden henkisestä tilasta

Perinteistä puhuminen on yhteistä kaikille hengellisille liikkeille. Muissa kansalaisjärjestöissä ei perinne ole niin hallitseva teema. En tiedä, mahtaako Punaisen ristin esittelyvideo alkaa **Henri Dunantista** ja 1800-luvusta. Sen nettisivuilta ei ainkaan löytynyt helposti mitään järjestön historiasta. Sen sijaan siellä lähestytään katsojaa asiadedellä. Kieltämättä herätysliik-

Teemu Kakkuri
Teologian tohtori,
Raaha

keetkin ovat viime vuosina uusineet kasvojaan, eivätkä kaikki enää aloita esittelyään historiasta. Mutta näihin aikoihin asti liikkeiden syntymätarinalla on ollut keskeinen osa liikkeen sanomassa.

Osallistuin katsojana ja kuuntelijana 1970-luvun lopulla **Niilo Yli-Vainion** työtoverin **Alpo Renkon** kokoukseen Raahen urheiluhallissa. Renko kertoi monta kymmentä minuuttia silloisen voimakkaan herätyksen vaiheista. Paikkakunta paikakunnalta, kokous kokoukselta. Odotin ja ihmettelin, koska alkaa varsinainen asia, mutta ei se alkanut. Herätyksestä kertominen oli itsessään se asia. Muuta asiaa ei oikeastaan ollut.

Näin on käynyt myös vanhoille liikkeille (kaikkihan ne ovat jo vanhoja). Viime kesän herättäjäjuhlien puheista melkoinen

osa käsitteli **Wilhelmi Malmivaa-
raa**, osa **Paavo Ruotsalaista**. Eivätkös ne ole kuolleita molemmat? Perinteen merkityksestä körttiläisyydessä kiinnostuneelle suosittelen sukellusta herättäjäjuhlien puheisiin. Asia on pelkistynyt pariin lauseeseen, joilla haetaan tunneyhteys puhujan ja kuulijoiden kesken. Asiantynkä on kuin naula, johon kukin saa ripustaa oman takkinsa.

Evankelisuudessa liikkeen totemipaalut eivät olleet niin värikkäitä kuin körttiläisillä. Kukaan ei muista **Hedbergin** sanoneen koskaan mitään mieleen jäänyttä. Siksi mennään **Lutheriin** asti ja siteerataan Siionin kannelta. Perinteen merkityksen havaitsee hyvin lukemalla *Sanssaattaja-lehteä*, hankkimalla *Kotimatalla-kalenterin* tai tutustumalla kustannustoimintaan.

Rukoilevaisuuden kulttuuriin sisälle astuminen on monille liian suuri haaste, vaikka tajuaisikin vanhojen postillojen suunnattoman syvyyden ja kulumattoman arvon.

Perinteen ei ole pakko olla vanhaa ollakseen vahvaa. Hengen uudistus kirkossamme on nuori järjestö ja oikeastaan nuori ilmiökin. Mutta käytyäsi kerran sanan ja rukouksen illassa, olet käynyt niissä kaikissa. Kuultuasi yhden karismaatikon missiopusheen, osaat pitää niitä itsekin, jos vain uskallusta riittäisi.

Kanonisoitu historia

Perinteen siirtäminen on ollut liikkeissä aina arvostettua. Kanonisoiduilla historiantulkinnoilla on ollut nykyhetkeä paimentava merkitys. Sen takia liikkeiden vaiheista käydään kiistoja. Ei ole nykypolven kannalta yhä edentekevää, millainen kuva esipolvista annetaan.

Tapa, jolla historiasta puhutaan, on puhetta nykyajalle, oman ajan kuulijakunnalle ja lukijoille. Historian esikuvallisuus. Historia ei aina sitä ole, ja silloin kirjoitetaan historiaa uusiksi. Kuinka monta kertaa onkaan Luther luonut nahkansa kuolemansa jälkeen, niin on tehnyt myös Hedberg ja olen havainnut samaa myös **Urho Muroman** kohdalla.

Toisaalta liikkeissä arvostetaan alkuperäisyyttä joskus liiaksikin. Hiljattain eräs vanhoillislestadiolainen vaikuttaja nosti blogissaan esille sen, ettei **Laestadius** itse lainkaan korostanut tiettyjen nimenomaisten sanojen käyttämistä (Jeesuksen nimessä ja veressä). Se pitää varmaankin paikkansa, mutta vielä mielenkiintoisempaa on se, kuinka vahva merkitys oli alkuperäisyydellä. Se onkin leimannut lestadiolaisuudessa käytyä keskustelua, onhan siellä kokonaisen suuntauksen pääideana edustaa vanhinta alkuherätystä (esikoisuus). Tausalla voi olla näkemys turmelumattomuudesta: alkutuoreudessaan Jumalan vaikutus on suurinta.

Perinne julistuksessa

Havahduin kerran omassa olohuoneessani siihen, kuinka seinnällämme oli vain edellisiltä

sukupolvilta perittyjä tauluja. Pohdin, voisinko itse ostaa jonkin taulun ja laittaa perinteeseen myös oman puumerkkini. Luulen, että monilla herätysliikkeiden puhujilla on kysymys samasta ilmiöstä. En kai nyt minä uskalla itse pyrkiä vaikuttajaksi; eikö olekin turvallisempaa lunnastaa oma paikka perinteen jatkajana ja toistaa vain sitä vanhaa, tuttua ja turvallista? Vai voisiko Jumala avata Sanaa minullekin?

Vaikuttaisi karkeasti yleistäen siltä, että nykyisissä herätysliikkeissä on luovuttu yrittämästä vaikuttaa epäuskoisten ihmisten kääntymiseen. Muutoksen tarjoamisen tilalle on tullut turvallisuuden korostaminen. Realiteetit ovat ottaneet niskalennin. Kun evankelioimistyössä ei enää kohdata evankelioitavia, aletaan puhua evankeliumista. Jos kohtaamiset ovat lyhyitä ja ohuita, toivotaan, että muutama puhutteleva sana johtaisi yhdessä kaiken muun julistuksen kanssa hyviin lopputuloksiin. On vähän kuin jääkiekkajoukkue, jossa lyödään pitkä kiekko vastapäättyyn, mutta kukaan ei lähde perään tekemään maaleja.

Osittain tämä johtuu ryminäevankelioimisen krapulasta. Kansanlähetyksen pyysi anteeksi hengellistä väkivaltaa ja uusien vahinkojen tekemistä varotaan.

Osittain tämä johtuu kristillisten järjestöjen rakenteista. Ylläpitävää toimintaa täytyy olla niin paljon, koska eletään vähenevien ja vanhenevien kannattajien varassa. Eteenpäin heittäytyvän julistuksen ja toiminnan tilalle tulee rakenteita ylläpitävää toimintaa. Se vaikuttaa myös sananjulistuksen

sisältöön.

Herätysliikkeiden retoriikassa korostuu turvallisuus ja jääminen. "Saamme ystävät kalliit jäädä turvallisesti armon suojaan" voisi olla minkä tahansa liikkeen puhetta; niin maallikon kuin papin, niin nuoren kuin varttuneen. Puheissa ei pyritä vaikuttamaan muutosta vaan pitäytymään vanhaan. Muutokseen suhtaudutaan torjuen, uutuuksiin pelolla.

Näin on tahdottu torjua teologista liberalismia, mutta samalla säilyttämisestä on tullut hyve ja ilmapiiristä uninen.

Osa kirkon traditiota

Perinneliikkeeksi leimaaminen ei kuitenkaan ole herätysliikkeiden edustajille mikään mainesana. Siitä varmaan on kysymys tämänkin esitelmän otsikoinnissa. Liikkeet toivoisivat, että puhuttaisiin mieluummin uudistusliikkeistä. Uudistuksella on myönteinen kaiku, perinne taas muistuttaa puhetta vanhasta vaateparresta, hassuista ruokalajeista ja pelimannimusiikista. Evankelisuudessa puhuttiin joskus kansallispukuevankelisista ja pystykorvaevankelisista. Niiden trendien välillä oli kovasti jännitettä. Itse asiassa molemmissa oli kysymys perinteen vaalimisesta. Se vain kohdistui hieman eri asioihin ja eri vuosikymmeniin.

Termi herätysliike on vakiintunut, eikä sitä voi muuttaa toiseksi. Voimme kuitenkin myöntää sen olevan puutteellinen kuvaus uskonnollisten kansanliikkeittemme monialaisuudesta. Liikkeet kantavat nykyään vastuuta muustakin perinteisen kristillisyyden säilymisestä kuin vain herätyksestä.

Sami Siponen johtaa nyt lastenkotia

”Kaksi on miehellä mahdollisuutta... kääntyä pois, tai raivata reitti.”

Kun katselee Parikanniemisäätien historiaa vaikka vain parin vuoden ajanjaksolta taaksepäin huomaa, että toiminnallisten muutosten lisäksi myös henkilökunnassa on tapahtunut merkittäviä vaihdoksia. Toiminnassa eräs näkyvä siunaus on ollut henkilökunnan korkea sitoutumisaste. Käytännössä tämä on tarkoittanut pitkiä työsuhteita. Ja se taas tekee henkilövaihdoksista kivuliaita, niin lähtijän kuin myös hänen tilalleen valitun uuden työntekijän kannalta. Lähtijän kipu syntyy luopumisen vaikeudesta ja uuden tulijan kipu on siinä, että pitkän työuran tehnyt jättää sarkansa päähän yleensä niin suurikokoiset saappaat, että niihin sovittautumaan ryhtyvä uusi työntekijä hupsahtaa helposti näkymättömiin.

Työ imaisi miehen mukaansa

Juuri tältä asetelma näytti Parikanniemessäkin, ainakin sivusta seuranneen silmissä, kun lastenkodin johtajavaihdos tapahtui

pari vuotta sitten. Muistan hyvin, mitä ajattelin, kun tapasin uudeksi johtajaksi valitun **Sami Siposen** ensimmäisen kerran Parikanniemen pääarakennuksen kellarikerroksessa. Silloiset ajatukseni ovat nimittäin tämän jutun otsakelausena. Sami on syntynyt Kyyjärvellä, keski-Suomen maakunnan luoteisosassa, mutta viettänyt suurimman osan lapsuudestaan ja nuoruudestaan lisälnessä. Siellä hän aloitti opiskelunsa kouluttau-

tuen ensin merkonomiksi.

-Jo tuolloin kuitenkin tunsin vetoa hakeutua työhön lasten ja nuorten pariin, ja ajatus päiväkotityöstä eli vahvana, kertoo Sami ja hankkiutui kouluttautumaan sosiaalikasvatustajaksi ja opiskeluun kuulunut viimeinen harjoittelupaikka toi hänet Mikkeliin ja Sairilan koulukotiin. Alun pitäen vuoden pestiksi tarkoitettu työ imaisi miehen niin vahvasti mukaansa, että tuo harjoittelupaikka jatkui valmistumisen jälkeen vielä peräti kolmetoista ja puoli vuotta. Jo tuolta Sairilan ajalta Sami muistaa yhteistyön kautta syntyneen kosketuksen Parikanniemen lastenkotiin.

Sami ja Mari esittäytyivät ystäville ensimmäistä kertaa Orpokotijuhlilla 2013.

Maailma muuttuu, mutta ihmisen perustarpeet eivät muutu

Uuden Onnentuvan ovesta on hyvä johtajankin käydä sisään. Koti saa kiitosta niin lapsilta kuin ohjaajilta.

Kaikki rakentuu kristilliselle perustalle

Viime vuodet, ennen Parikanniemen tuloaan, Sami toimi Mikkelissä päiväkodin johtajana ja piti työstään kovasti, olivathan hänen opiskeluaikaiset unelmansa toteutuneet. Parikanniemen lastenkodin avoin johtajan paikka kuitenkin kiinnost.

- Eräs merkittävimmistä syyksien antajista oli tieto siitä, ettei Parikanniemi toimi bisnespohjalta. Sen olemassaolon tarkoitus ei ole rahan tuottaminen, eikä voittojen maksimointi.

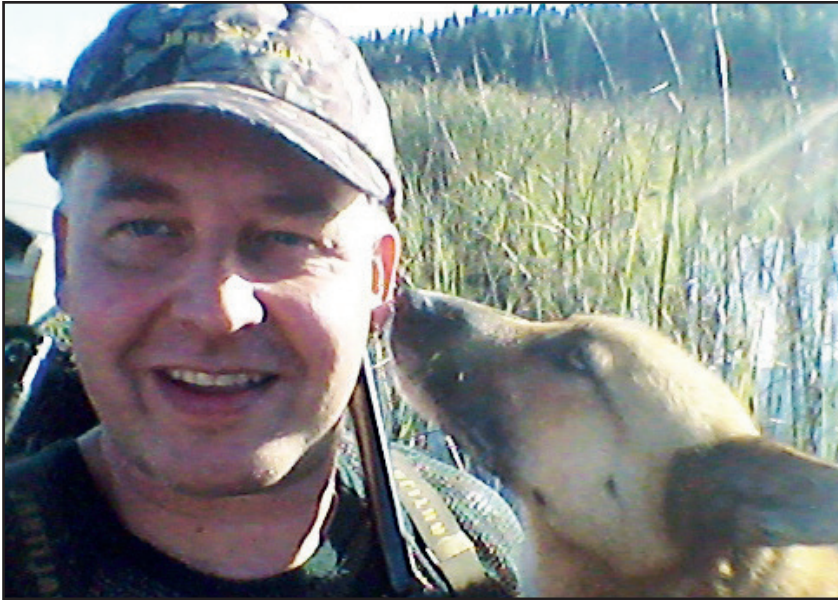
Tiesin lastenkodin ja koko Säätiön syntyhistoriasta kristillisen perustan, jolle koko organisaation toiminta oli aina rakentunut ja rakentuu yhä.

- Pelkkä raha on huono peruste mille tahansa työlle, mutta etenkin lastensuojelutyössä tarvitaan korostetusti paljon muutakin. Parikanniemen lastenkodilla tehdään työtä rakkaudesta eli siltä ainoalta perustalta jolta lastensuojelutyötä voidaan oikeasti tehdä, linjaa Sami työnsä taustoja.

Jo ennen valituksi tuloaan Sami oli hyvin tietoinen edessä olevista haasteista. Hyppä-

minen lähes sata vuotta toimineen lastenkodin peräsimen niin, että pitkät perinteet muodostuisivat voimavaroiksi, eikä kahleiksi, vaati vahvan identiteetin ja luottamuksen omaan tekemiseen. Etenkin kun edellisen johtajan 40 vuotisen työuran kädenjäljen edessä ei oikeastaan voi tehdä muuta kuin kumartua ja kunnioittaa. Kuitenkin juuri lastenkodin pitkät perinteet auttoivat Samia suuntaamaan voimavaransa eteenpäin ja käyttämään tämän päivän työkaluja johtamistyössään.

- Maailma muuttuu, mutta ih-

Voimavaroja työhön Sami saa luonnosta. Tässä ollaan sorsametsällä Kiuruveden Koivujärvellä. Itse otettu, selfie-kuva.

misen perustarpeet eivät muutu. Jokainen tarvitsee katon pänsä päälle, jokainen tarvitsee ruokaa ja normaalin jokapäiväisen huolenpidon ja kaikki me myös tarvitsemme yhteisön johon kuulumme. Yhteisön joka rakastaa ja huolehtii. Pitämällä asiat näin yksinkertaisina työ käynnistyi, vaikka alku oli hyvin vaikeaa. Uuden ja entisen yhteensovittaminen kun on asia joka synnyttää aina rintamalinjoja.

Lapsen etu aina ensimmäisenä

Parikanniemisäitiön toiminnan kristillinen perustan vaikutusta on se, ettei lastenkoti ole pelkkä työpaikka, vaan paikka jossa kaikkien on hyvä olla. Siksi esimerkiksi henkilökunnan vaihtuvuus on hyvin vähäistä. Kristillisuus on osa niin lasten kuin aikuistenkin arkielämää.

- Lapsen etu asettuu aina ensimmäiseksi, vaikka se vaatii joskus sitä, että aikuisten edut täytyy syrjäyttää. Tässä mieles-

sä lastenkoti toimii aika tavalla päinvastoin kuin ympäröivä yhteiskunta. Lastensuojelussa kunnat satsaavat nykyään avohuollon palveluihin. Suunta on oikea, mikäli riittävästi huomioidaan se, että aina tulee olemaan myös niitä perheitä, joille avohuollon palvelut eivät ole riittäviä ja silloin huostaan ottaminen ja lapsen sijoittaminen kodin ulkopuolelle jää ainoaksi mahdollisuudeksi. Siitäkin huolimatta, että se maksaa. Ala on murroksen alla. Monet lastenkodit ovat jo lopettaneet toimintansa, eikä uusia yrittäjiä juurikaan ilmaannu, kertoo Sami

- Parikanniemen lastenkoti on yksi parhaista, ellei jopa paras lastensuojelulaitos koko Suomessa. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että se olisi täydellinen. Joka ainoa päivä esiin nousee uusia asioita, kehittämismahdollisuuksia, ja käytäntöjen uudelleenarviointeja. Koko ajan on kuunneltava mitä lähettävät kunnat ja lasten vanhemmat meiltä tahtovat, kertoo Sami uudesta työpaikastaan.

Voimavarat omaan työhön

Uusien toimitilojen kautta Parikanniemessä on päästy hyvin lähelle kodinomaisuutta. Etenkin 2014 valmistunut uusi lastentalo on osoittautunut varsinaiseksi valttikortiksi ja kruununjalokiveksi. Kolmea kotiryhmää pyritetään 22 vakituisen ohjaajan voimin. Koivula, Tuulentupa ja Onnentupa, kuntosali, tanssistudio, musiikkihuone, suunnitteluvaiheessa ovat biljardi- ja pöytätennispöydät, sekä lukuisat mahdollisuudet erilaisiin urheilu- ja kulttuuriharrasteisiin, yhteiset retket eri vuodenaikoina, luovat koulunkäynnin ohella sellaisen tekemisen meiningin, että laitospaikasta muistuttavat vain lasten lukumäärä ja henkilökunnan vuorotyö. Muutoin Parikanniemi elää kuin mikä tahansa koti.

Voimavarat työhön Sami ammentaa luonnosta ja perheestään johon kuuluu puoliso ja kolme lasta sekä koira. Omakotitalon työt, mökkeily Kiuruveden kesäpaikassa, ruuanlaitto, metsästäminen ja kalastaminen etenkin virtaavissa vesissä ja vaappujen ja perhojen väsäminen, muodostavat kokonaisuuden, jossa tekemisen puutetta ei pääse syntymään.

Näin sitä reittiä raivataan. Jos... ja kun Jumala suo.

**Haastattelu ja kuvat:
Pekka Maaranen**

**“Perinteet ovat
auttaneet alkuun”**

Maaranen

Pyhä

”Yhtä vähän kuin tiedät, minne tuuli kääntyy, tai miten luut rakensuvat raskaana olevan kohdussa, yhtä vähän tiedät Jumalan teoista, hänen, joka kaiken luo.”(Saarn.11:5)

Katselin tietokoneeltani valokuvia, jotka on otettu erilaisilta työmatkoilta. Niitä on todella paljon ja pitkältä ajalta. Monenkirjavia muistoja nousi mieleeni kuvia katsellessani. Nauratti ja itketti.

Eräässä kuvassa komeilin jossakin tunturin rakkarinteellä päässäni lahjaksi saamani tummanvihreä hyttysverkolla varustettu lippis, jonka etuosassa luki suurin keltaisin kirjaimin ”PYHÄ”. Vaikka tuo hatun teksti oli tietenkin tuon tunturialueen matkailumainos, eikä suinkaan ilmoitus minun vanhurskautumisasteestani, muistan vierastaneeni tuon hatun käyttämistä. Tunturivaellusten aikana valtavina laumoina kimppuuni hyökänneet sääski- ja mäkäräislauamat kuitenkin pakottivat minut turvautumaan tuon hatun antamaan suojaan.

Tämä on hyvä kuva lahjavanhurskaudesta.

Niin huonosti kuin ajatus pyhydestä rujan ihmiselämän katteeksi sopiikin, se on kuitenkin meille välttämätön ja korvaamaton suoja taistelussa syntiturmelusta vastaan. Pyhyys saadaan lahjaksi, koska me emme kykene sitä itse aikaan saamaan, eikä taas kukaan ilman sitä pääse näkemään Jumalaa.

”Tietäkää siis veljet: hänen ansiostaan teille julistetaan synnit anteeksi ja hänen ansiostaan jokainen joka uskoo, tulee vanhurskaaksi, saavuttaa kaiken sen, mitä te Mooseksen lain avulla ette voineet saavuttaa.” (Apt. 13:38)

Pekka Maaranen

Lemiset

Muistan **Niilo Tuomenoksan** sanoneen: ”Ei kenelläkään ole niin paljon ystäviä kuin evankeliumin julistajalla, mutta ei kukaan ole niin yksin kuin hän.”

Kun Jumalan valtakunnan asia valtaa ihmisen mielen, se vie hänet niin kokonaan, että muut asiat, hyvät ja luvallisetkin, jäävät toiselle sijalle.

Kaksi vaeltajaa
Karas-Sana

Olen henkilökohtainen. Mistäpä sitä muusta voikaan todistaa kuin siitä, mitä Herra on juuri minulle tehnyt. Paavali todistaa hyvin usein kääntymyksestään Herran kunniaksi.

Hoitakaa sydäntänne
Kuva ja Sana

Jumala johdattelee kapinoinvaa, hänestä vieraantunutta ihmistä uuteen alkuun suurtenkin vaikeuksien ja tuskaisten kysymysten avulla, jotka lopulta ovat kipeydestään huolimatta arvokkaita ja tärkeitä.

Kirjeitä kiusatulle
Karas-Sana

Emmauksen tiellä

On märkä, hämärä ja kylmän kolea maaliskuun lopun ilta-päivä kun taivuttelen autoani **Tyyne** ja **Esko Pentin** omakotitalon pihalle Lappeenrannassa. On Hiljaisen viikon maanantai. Minua paleltaa ja kiihdytän sisään. Hämmästelen hetken olohuoneen maljakossa olevia koivunoksia, jotka ovat puhjonneet hyvin suurikokoiseen kirkkaanvihreään lehteen, aivan kuin viestinä lähestyvän Pääsiäisen uutta luovasta voimasta.

Lappeenranta on sikäli harvinaisen paikkakunta, että siellä toimivalla Parikanniemisäätien Emmaus-piirillä, on omat toimitilat. Tämän piirin kantaviin ihmisvoimiin on kuulunut jo pitkään Penttien pariskunta.

Pentit kuuluvat niihin aviopareihin, jotka ovat löytäneet toisensa Jaakkiman Kristillisen Opiston kautta. Opiston siirtyessä Lemiltä Ruokolahdelle Esko oli rakentamassa opistoa ja Tyyne toimi uudessa Opistossa kanslistina. Avioliittoon mentiin 1957, joten yhteistä polkua on kuljettu jo 58 vuotta. Yli viisikymmentä vuotta on siitäkkin kun Esko rakensi perheelleen omakotitalon. Juuri tämän jossa nyt istumme. Tänäkin on takanaan 25 eläkevuotta ja Tyynekin on jo eläkkeellä toimituaan 14 viime vuotta yrittäjänä.

Parikanniemen työ on tuonut mielekkyyttä ja sisältöä eläkepäiviin.

Parikanniemen ystävätyön ensitahdit Lappeenrannassa syntyivät 1975 kun **Sirkka Jormanainen** muutti Lappeenrantaan. Hän oli ollut mukana ystävätyössä Joensuussa ja kutsui Tyyneä mukaan aloittamaan toimintaa Lappeenrannassa. Ensimmäiset kahdeksan vuotta kokoonnuttiin yksityiskodeissa joka toinen viikko. Kesäisin pidettiin ystäväkodeissa seuroja ja myyjäisiä, jopa kirpputoreja. Myös Parikanniemen joulutahtumaan ja Mikkelinpäivän juhliin matkattiin linja-autolla.

Vuonna 1983 saatiin nykyiset toimitilat testamentin kautta ja alettiin kokoontua kerran viikossa.

Vastuun vaihto

Vuodesta 2000 Jormanaisen muuttaessa takaisin Joensuuhun ystäväpiiriin käytännön organisointi siirtyi Tyyneen vastuulle. Piiriin toimintaan on aina kuulunut Raamatun tutkistelu. Uusi Testamentti onkin Tyyneen aikana käyty läpi jo useampaan

Uukuniemen kirkon tienoo

Muisto

Sarlinin teos *"Eräs medän ajan profeetta"* on äärimmäisen mielenkiintoinen. Se on tosi tarinan ajan tapahtumista. Kirjassa on vain pieni osa siitä informaatiosta mitä Helena on tuottanut. On myös asioita, joita on sensuroitu poliittisten tilanteiden vuoksi. Täytyy mainita myös, että kaikki näkemykset tulevaisuuden tapahtumista eivät ole osuneet kohdalleen, mutta on myös asioita, jotka ovat toteutuneet hämmästyttävän tarkasti.

Olen löytänyt tuosta kirjasta 80 kohtaa, josta jokaisesta voisi tehdä jonkinlaisen tutkielman ja havainnut, että on olemassa perimätietoa, jota ei ole muualla. **Kalevi Berg** on useasti kuullut omilta vanhemmiltaan, miten Helena on kertonut mistä Suomen ja Venäjän raja tulee menevään. Venäläiset olivat suunnitelleet, että raja kulkisi Uukuniemen kirkolle menevää tietä pitkinkin niin, että vain kirkko jäisi Suomen puolelle ja hautausmaa ja pappila jäisivät Venäjän puolelle. Kuitenkin joku suomalainen oli häden hetkellä keksinyt ehdottaa korkea-arvoiselle venäläiselle upseerille, että voisiko rajan vetää idän puolella olevaa järveä pitkin, koska sitä olisi helpompi valvoa. Kaikkien suureksi ihmeeksi tuo upseeri on hyväksynyt ehdotuksen. Siellähän raja kulkee tänäkin päivänä.

Tuon tilannetapahtuman Helena on kuvannut keisarivallan aikana ennen vuotta 1916. Kalevin kertoman mukaan se on toteutunut sanatarkasti 1944 rajankäynnin yhteydessä Uukuniemellä.

Urho Kari on haastatellut Kalevi Bergiä
Kuva: Jouko Tykkyläinen

kertaan. Parikanniemisäitiön puhujat ja paikallisseurakunnan papit ovat piirin vakiovieraita.

Piirin toiminta on ollut naisvoittoista. Miehet ovat olleet pääosin piirin naisjäsenten aviopuolisoita.

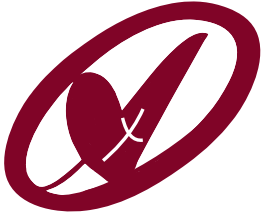
Jussi Pitkäsen aikana osallistuttiin idäntyöhön. **Aune** ja **Toivo Konttinen** jättivät piiriin Israel kiinnostuksen ja myös **Pekka** ja **Kaarina Rossin** Lappeenrannan vuodet elävöittivät piirin toimintaa.

Emmaus-piirissä Raamatun sana ja rukous sekä rakkaus Parikanniemisäitiön työn tukemiseksi ovat yhä pääosassa.

- Kun Jumala on siunannut Parikanniemen lastenkotia jo sadan vuoden ajan voimme katsoa tulevaisuuteen luottavaisin mielin. Emmaus-piiri on ollut ja haluaa yhä olla osa juuri tätä siunausta, sanoo Tyyne Pentti.

Haastattelu ja kuva:
Pekka Maaranen

Parikanniemisäätiö

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
Puhelin 020 743 4570
toimisto@parikanniemi.fi

Toimisto -ja taloussihteeri
Risto Teittinen
Puhelin 020 743 4570

Säätiön hallituksen puheenjohtaja
lääninrovasti **Erkki Lemetyinen**
Puhelin 0440 430 063
erkki.lemetyinen@evl.fi

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Evangelista Pekka Maaranen
Puhelin 040 359 0111
pekka.maaranen@pp.inet.fi

Lastenkodin johtaja Sami Siponen
Puhelin 040 8473657
sami.siponen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo
Kanttorintie 8A 16 82500 Kitee
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätiön tilit
Sampo FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48
Tapiola FI92 3636 3002 2297 63

Parikanniemen Ystävät ry
- kannatusyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, 20€/vuosi
- kustannustuotteet
S-SOP FI95 5271 0420 0445 14
DB FI69 8000 1900 7130 67

Parikanniemisäätiö ja kannatusyhdistys voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia/testamentteja työn hyväksi.

Poliisihallituksen keräyslupa:
nro 2020/2013/5468. Keräystili.

S-SOP FI63 5271 0420 1411 20

www.parikanniemi.fi

Kontista kaivettua

Risto Teittisen toimenkuvaan muutos

Parikanniemisäätiön toimistosihteeri **Risto Teittinen** toimenkuva on muutettu toimisto- ja taloussihteeriksi. **Elli Hokkasen** jäätyä eläkkeelle mm. säätiön palkkalaskenta ja kirjanpito on siirtynyt Mikkelin tilitoimistolle ja myös Teittisen toimenkuva on laajentunut.

Pekka Maaranen jää eläkkeelle

Säätiön julistustyöntekijä, evangelista **Pekka Maaranen** jää eläkkeelle 1. joulukuuta 2015 alkaen. Pekkaa muistetaan mm. Saaren juhlien ystäväväiilassa 15.8.2015 klo 18.

Uusi julistustyöntekijä aloittaa säätiön työssä 1.11.2015.

Ari Tähkääpää säätiön hallitukseen

Parikanniemisäätiön hallituksen uudeksi jäseneksi on valittu Hiippakuntasihteeri **Ari Tähkääpää** Mikkelistä. Ari on tuttu monille mm. Matka Beethoveniin joulukuvaelmasta sekä Erkki Lemisen runojen taitavana tulkitsijana. Säätiön uusien sääntöjen mukaan hallituksessa on yhdeksän jäsentä. Puheenjohtajana on **Erkki Lemetyinen** ja varapuheenjohtajana **Erkki Makkonen**, joka on myös kannatusyhdistyksen Parikanniemen Ystävät ry:n puheenjohtaja.

Helena Konttisen kuolemasta sata vuotta 2016

Helena Konttisen kuolemasta tulee kuluneeksi sata vuotta sunnuntaina 24.4.2016. Juhlajumalanpalvelus ja juhlaa vietetään Uukuniemen kirkossa. Samalla viikolla keskiviikkona 20.4.2016 järjestetään Helsingissä **Helena Konttinen** symposium, jossa Konttisen ja Uukuniemeläisyyden vaikutusta yhteiskunnassa ja kirkossa käydään läpi tieteellisin luennoin. Symposiumin järjestää Suomen Teologinen Instituutti ja Parikanniemisäätiö.

Lähde matkalle!

Bussiretki patikointiviikolle **Pyhätunturin Kairosmajalle** 29.8.-5.9.2015. Mukana Pekka Maaranen p.0403590111 ja Leena -Susanna Mikkonen. 1.-8.9.2015 **Kreikan Patmoksen** saaren matka. Thorleif Johansson ja Teuvo V. Riikonen. kts.tarkka ohjelma ja hinta: www.parikanniemi.fi

SALLIKAA LASTEN TULLA

71. SAAREN KIRKON ORPOKOTIJUHLAT

Parikkalan Saaren kirkolla 14. - 16. 8. 2015

Perjantai 14.8.2015

17.00 "Kun minä katselen sinun taivastasi", avajaistilaisuus, johtaa **Erkki Lemetyinen**, puhuu: kunnanjohtaja **Vesa Huuskonen**, kirkkoherra **Marja-Liisa Malmi**, **Erkki Makkonen**

18.00 "Kelvoton vai kelvollinen", raamattuopetus: **Jouko Jyrkämä**

18.30 Iltapala

19.15 "Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat", iltamessu, rippisanat: **Marja-Liisa Malmi**, kanttori: **Veera Heino**

Lauantai 15.8.2015

8.30 "Niin kuin Isä armahtaa lapsiansa", aamuseurat, johtaa **Hannu Tolvanen**, puhuu: **Kent Nyman**, **Johannes Pelkonen**, **Timo Talo**

10.00 "Turvaton vai turvassa", raamattuopetus: **Pentti Holli**

11.00 Ruokailu

12.00 "Hänen uskollisuutensa polvesta polveen", päiväseurat, johtaa **Pekka Maaranen**, puhuu: **Pirkko Muhonen**, **Lauri Konttinen**, **Antti Vasari**

13.15 Päiväkahvit

14.00 "Pelossa vai luottamuksessa", raamattuopetus: **Eero Junkkaala**

15.00 "Hän lähetti kansallensa lunastuksen", lähetysjuhla, johtaa **Pirjo Yli-Petäys**, puhuu: **Kirsi ja Mikko Tiira**, **Samuel Laukkanen**, **Marja-Liisa Malmi**

16.30 Ruokailu

18.00 "Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten leikkaavat", ystäväilta, johtaa: **Teuvo V. Riikonen**, **Saila Liukkonen**, **Pekka Maaranen**, vastuunkantajien muistamisia.

19.30 "Minä kiitän sinua kaikesta sydäimestäni", iltamessu, rippisanat: **Petri Tiusanen**, kanttori: **Tatjana Korpelainen**

21.00 "Luoja auta", nuorten konsertti Rantamajalla: **Joose Keskitalo**

Sunnuntai 16.8.2015

8.30 "Ravitse meitä armollasi joka aamu", aamuseurat, johtaa **Matti Kostamo**, puhuu: **Ville Hiltunen**, **Päivi Kuokkanen**, **Miika Peuhkuri**

10.00 "Itsensä tutkiminen", messu: liturgia **Teuvo V. Riikonen**, saarna: **Erkki Lemetyinen**, kanttorit: **Tatjana Korpelainen** ja **Veera Heino**

11.30 Ruokailu

13.00 "Sallikaa lasten tulla", päätöseurat, johtaa: **Teuvo V. Riikonen**, puheet: **piispa Seppo Häkkinen**, **Raija Ohlis**, **Oskari Nummela** päätössanat ja siunaus: kirkkoherra **Marja-Liisa Malmi** ja toiminnanjohtaja **Teuvo V. Riikonen**. --- 14.15 Päätöskahvit

Järjestää: Parikkalan seurakunta ja Parikanniemisäitiö

Juhlilla omaa ohjelmaa lapsille!

Juuret

Kesäteatterinäytelmä
Parikkalan Oronmyllyllä

Käsikirj. ja ohjaus: Arto Myllärinen
Musiikki: Pekka Simojoki

Rooleissa mm. Aino Kimppa, Tiia Kinnunen, Vilja Riutamaa, Elina Vetteranta, Petri Liski, Ani Hassinen, Mikael Kokko, Sari Behm, Arto Valkeapää

Oronmyllyn edellisen näytelmän tekijäkaartilla uusi torppariaikaan sijoittuva amarin- ja huumorintäyteinen esitys!

Esitykset toukokuussa:
pe 15.5. klo 18
la 16.5. klo 18
su 17.5. klo 13 ja 18
ma 18.5. klo 13 ja 18

Esitykset elokuussa:
to 13.8. klo 18
su 16.8. klo 13 ja 18

Oronmylly
Tiedustelut ja varaukset:
Jonne Behm, puh. 040 772 3808,
jonne.behm@gmail.com

Tätä Kontti-lehteä jaetaan Kouvolan kirkkopäivillä ja kesän 2015 tilaisuuksien yhteydessä.

Parikanniemisäiliö

Parikanniemisäitiön työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät vierailevat seuraavissa tilaisuuksissa!

Katso tarkemmat tiedot seurakunnan ilmoituksista ja säitiön kotisivuilta www.parikanniemi.fi

Muista myös Radio Dein Pala Konttista ohjelmat maanantaisin klo 15.45 kaikilla Radio Dein taajuuksilla. Kesäkuussa Pekka Maaranen, heinäkuussa Markku Liukkonen ja elokuussa Teuvo V. Riikonen. Vanhoja ohjelmia kuultavissa www.radiodei.fi

Toukokuu

21.5. **Joensuu**, Srk-talon Olavi kabinetti, klo 13 ystäväseurat, Konttinen, Kostamo

Liperi, ystäväseurat klo 15.30 Irja Saarelaisella os. Viinijärventie 100 (K&K)

Pyhäselkä, Reijolan srk-talo, ystäväseurat klo 18

22.5. **Parikanniemi**, Lastenkodin 100-v.juhla sijoittajakunnille, viranomaistahoille, yhteistyökumppaneille ja medialle.

22.-24.5. **Kouvola**, Kirkkopäivät, Kirkkotorilla: Pekka Maaranen, Päivi Kuokkanen (pe), Teuvo V. Riikonen, Raija ja Henrik Ohlis, Sami Siponen (la).

24.5. **Uukuniemi**, Helluntaijuhlat, Jumalanpalvelus klo 10 Uukuniemen kirkossa, Riikonen, Maaranen, ruokailu ja päiväjuhla pitäjän tuvalla heti Jumalanpalveluksen jälkeen. Kovalainen, Makkonen, Kostamo. **Parikanniemen Ystävät ry:n** vuosikokous päiväjuhlän jälkeen.

26.5. **Kerimäki**, seurat klo 18, Tuula ja Matti Siimes, os. Mäkituvantie 38, Kostamo

26.5.- 29.5. **Savonlinna**, PAV-leiri, Maaranen

31.5. **Parikkala**, Rukoushuone seurat klo 17, os. Parikkalantie 35, Maaranen

Kesäkuu

7.6. **Tuusniemi**, seurat klo13, Katri ja Pekka Juutilaisella, os. Ruohopellontie 100. Kostamo, Konttinen

10.6. **Lappeenranta**, Luukkaan Pysäkki, klo 18, Maaranen

12.6. **Virtasalmi**, Leirisaarella klo 18.30, Liukkonen

13.6. **Parikanniemi**, Lastenkodin 100 v. juhlaviikonloppu entisille lapsille ja työntekijöille.

Iltakirkko klo 20 Riikonen.

17.6. **Parikanniemi**, Riihikirkkoseurat klo 18, Riikonen

20.-21.6. **Kuhmo, Iivantiira**, Kainuun Hengelliset juhannusjuhlat, Riikonen, Maaranen

23.-26.6. **Virrat**, PAV- leiri Karttimajalla, Maaranen

Heinäkuu

15.7. **Parikanniemi**, Riihikirkkoseurat klo 18, Makkonen

19.7. **Lappeenranta**, pihaseurat klo 14 Timo ja Irja Puontilla, os. Ravunkatu 29, Eklund, Maaranen

26.7. **Kangasniemi**, Istruala-Laitialan kylätapahtuma Parikanniemen hyväksi, os. Puulansalmentie 50 (Metsästysseuran kota)

Elokuu

2.8. **Uukuniemi**, messu klo 10 Uukuniemen kirkossa, jonka jälkeen rantakalajuhla Erkki Lemetyisen kesämökillä Kuljakontie 121 A. Mukana Matti Kostamo Erkki Makkonen ym.

5.8. **Lappeenranta**, Luukkaan Pysäkki, klo 18, Maaranen

13.8. **Oronmylly**, Juuret-näytelmä klo 13 ja klo 18

14.-16.8. **Parikkala, Saari**, Orpokotijuhlat,

16.8. **Oronmylly**, Juuret näytelmä klo 13 ja klo 18

19.8. **Parikanniemi**, Riihikirkkoseurat klo 18, Maaranen

20.8. **Taipalsaari**, Lähdekallio klo 18, Maaranen

29.8.- 5.9. **Kairosmaja**, Ilmoittautumiset Pekka Maaraselle 1.8. mennessä.

1.-8.9. **Kreikan Patmoksen** saaren matka!

Kevättä rinnassa Tuulentuvalla

Parikanniemi

Tätä on odotettu. Talven pimeys on väistynyt. Tuulentuvan ulko-ovi avautuu ja seitsemän 6-12-vuotiaa lasta juoksee auringonpaisteiselle pihallemme, josta lumipeite on kohta kokonaan hävinnyt. Vilkkaita, temperamenttisiä ja toiminnallisia lapsia, jotka osaavat iloita arjen pienistä asioista. Kaikki elämässä, sekä ilot että surut ja pettymykset kohdataan suurella tunteella ja avoimuudella niin ettei kenellekään jää epäselväksi, mistä on kyse.

Ohjaaja avaa ulko-oven ja samantien pyörät, jalkapallot, fresbeet, sulkapallomailat, hiekkalelut jne lähtevät liikenteeseen kovan metelin saattamina. Jokainen lapsi löytää mieleistään tekemistä ohjaajien valvovien silmien läheisyydessä. Yhdessä tekemisen riemua. Pihapiirissä olevan kirkkomme edessä oleva jalkapallokenttä on muuttunut jo miltei mullospelloksi. Vihreää kuivaa nurmea ei kukaan jaksanut odottaa, niin pitkä oli talvi ilman jalkapallon pelaamista omalla pihalla. Haravoin rapsutusta alkaa kuulumaan pihapiiristä ja pienimmät lapset haluavat osallistua myös haravointiin – kunhan pääsevät kottikärryjen kyy-

tiin lehtikasojen päälle. Pihakalusteet ovat päässeet varastosta paikalleen ihanalle pihaterassillemme, josta aukeaa näky yli peltojen Saimaalle. Kyllä odotetaan päivää, jolloin jäätä ja lumesta hohtava kylmyys on kokonaan poissa ja saamme nauttia päiväkahvia auringon lämmössä.

Vain mielikuvitus rajana

Olemme saaneet iloita tämän lapsiryhmän kanssa erityisesti siitä, että he osaavat leikkiä ja käyttää mielikuvitustaan. Voidaan todeta jälleen, että tietokoneiden, pelikonsolien tms. käytön rajoittaminen antaa tilaa lapsille niin ominaiselle luovuudelle. Mielessäni on joulukuu 2014.

Tuulentuvan omissa pikkujouluissa lapset esittivät kahden vanhimman lapsen käsikirjoittaman ja harjoittelmansa näytelmän meille ohjaajille. Kaikki lapset pääsivät näytelmän rooleihin. Näytelmässä kerrottiin pähkinäkuoressa ”pahistontusta” nimeltä Ryysyläinen, joka oli hyvin negatiivinen, syrjään vetäytyvä ja yksinäinen siihen saakka, kunnes joulupukki, muori ja tontut huomasi hänet ja hyväksyivät joukkoonsa suunnittelemaan joulua.

Lumiukko parka joutui pakenemaan kevättä Tuulentuvan kuis-tille.

Tytöt kirjoittivat lisäksi joulutarinoita, joita lukivat meille. Suoria katkelmia eräästä tarinasta:

”Joulupukki mietti mikä tonttuja riivasi? He hölisivät, eivät tehneet töitä, repivät joululahjansa ja komelsivat koko ajan. Joulupukki meni joulumuoriin luo ja sanoi – Mitä niille tontuille pitäisi tehdä? – Rakasta heitä sellaisina kuin he ovat! Sano joulumuori. – NIIN AIVAN OLET NERO, huutaa joulupukki. Tietysti (Sydämen kuva)...jne...Yöllä (joulu) klo 12.01 joulupukki menee kaikkien huoneisiin ja kuiskaa – Hyvää joulua! Rakastan teitä! (Sydämen kuva) Aamulla tontut ovat tavallisia ja ahkeria. JOULUSTA TULI MAAILMAN PARAS! LOPPU.”

Lapset ovat viisaita. Olemme aikuisina kuin avoimina kirjoina heidän edessään. Lapset lukevat sivujamme ja tekevät niistä omia johtopäätöksiään. Vertaavat niitä aiemmin luetuihin sivuihin ja kirjoihin. Kaikista kirjoista löytyy epätäydellisyyttä ja keskeneräisyyttä, vaikka toiset kirjat näyttäisivätkin pinnaltaan sileiltä ja kiiltäviltä. Lapsi etsii ja haluaa löytää kirjoista sen sivun. Missä kerrotaan sanasta **RAKKAUS**.

Pyörät parkissa. Parikanniemen lapset käyvät koulua muunmuassa Ristiinassa. Koulubussi noutaa Vitsiälän kylältä.

Teksti: Saila Liukkonen

Kent Nyman: “Olen löytänyt paikkani!”

Kent Nymanilla on hyvät muistot lastenkodista

Kent Nymanilla on muistoja Parikanniemen lastenkodista vuosien takaa.

- Olen viisikymppinen romanimies Sulkavalta. Perheeseen kuuluu emäntä ja 17 v. kuopuspoika Eetu. Vanhemmat lapset ovat jo muuttaneet pois. Olen Säämingistä kotoisin. Ikäni olen täälläpäin asunut. Sulkavalla enemmän kuin puolet elämästäni.

Mutta Kentin elämään kuuluu myös lyhyt jakso Parikanniemen lastenkodissa.

- Olin siellä 5-vuotiaana 1960-70 lukujen taitteessa. Perheeni keskellä oli ongelmia, eikä voitu silloin kotona olla olosuhteiden pakosta. Muistan asioita siitä paikasta tosi hyvin. Silloin raken-

nettiin uutta puolta. Siellä oli paljon lapsia. Kun oltiin pieniä, oltiin alle kouluikäisten omassa paikassa.

- Se jäi parhaiten mieleen kun 10 vuotiaat pojat laittoi meille nyrkkeily hanskat käteen. Alkoi hierarkia näkyä. Meitä pidettiin nyrkkeilypallona. Se taisteltiin vastaan mitä pystyttiin, kertoo Kent kokemuksesta hymy huulissa vuosikymmenten jälkeen.

- Meidän osa oli myös työntä alle vuoden ikäisiä vaunuilla. Henkilökunta kohteli meitä tosi hyvin, että on hyvät muistot. Ei mitään negatiivista. Lyhyen lastenkotijakson jälkeen elämä jatkui.

-Kun uskonratkaisun tein ymmärsin, että Jumalalla on suun-

nitelma ja tehtävä minullekin. Jumala on alkanut viedä niihin tehtäviin missä olen ollut. On saanut tyytyä johdatukseen ja huolenpitoon. Olen löytänyt paikkani ja huomannut että Jumalalla on toisenlaiset suunnitelmat meille jokaiselle. Kun Hän saa toteuttaa sen tahtomallaan tavalla, Se tuo koko elämään turvallisuuden ja tunteen, että on tärkeä ja arvokas.

-Kävin 2008-2009 päihdealan koulutuksen Pieksämäellä. Se on ollut semmoinen työkalu paikassa, mitä olen saanut soveltaa ihmisten keskellä monenlaisissa työkohteissa. Mutta sitäkin tärkeämmäksi olen nähnyt ihmisten keskellä oman taustani ja menneisyyteni ollessani päihderiippuvainen. Ja sen kokemuksen minkä voin jakaa näiden ihmisten keskellä, on se paras työkalu. Kun kohtaan tällaisia ihmisiä ei tarvitse kysyä miltä tuntuu, kun tietää mitä on se maailma.

- Tulevaisuus ja tämä aika jota elämme huolestuttaa, mutta kuitenkin luottamus Jumalaan ei horju. Myrskyjenkin keskellä voi katseen kiinnittää uskon alkajaan, joka on maksanut meistä jokaisesta täyden hinnan. Haluan sanoa jokaiselle hyvää kesää ja hyvä muistaa se, olemme kaikki arvokkaita ja tärkeitä Jumalalle.

Haastattelu: Teuvo V. Riikonen
Kuva: Markku Liukkonen

